

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ПИЯН ШИШКО

chitanka.info

Помните ли седемте джуджета, които миналата година занесоха седем шарени яйца на дядо игумена от горския манастир? Ами имената им — Рошльо, Дългобрадко, Мустакатко, Кривозъбчо, Куцльо, Лаком Шишко и Смехурко?

Те и седмината са си и до днес в гората заедно със съседа им, Сивото зайче, и щом се запролети, юрнаха се зимнина да си приготвят. Всеки си имаше своя работа. Рошльо береше ягоди, Дългобрадко — малини и боровинки, Мустакатко — диви круши, Кривозъбчо — лешници, Куцльо — дренки, а Смехурко пък се занимаваше с билките. Той беше доктор. Щом някого присвиеше корем, Смехурко туряше очилата и смъкваше от поличката някой сух бурен:

— На, вземи това! — викаше той весело на болния — свари тази билка, пий и ще ти мине. Нищо че е горчива — гълтай! За цял и горчивото се гълта...

Само Лаком Шишко не обичаше много работата. По-драго му беше да се излежава под някоя дебела сянка, да спи или да си глади рошавата брада и да бърбе весело със зайчето. Затова тям бяха оставили най-лесното: гъбите. Пълна беше гората с гъби. Викнеха ли им: „Ей, гъби ни се ядат!“, и те припваха по гората за гъби.

Измина лятото. Наближи есен. Един ден Зайко прошушна на Лакомча:

— Шишко, знаеш ли, че зад манастира дядо игумен има посадено едно много сладко нещо? Грозде се казва. Искаш ли довечера да те водя да похапнем от него?

— Охо — зарадва се Лакомчо, — бива, идвам!

Вечерта Зайко и Шишко хванаха пътя и право на манастирското лозе. Ядоха грозде до преяждане. Зайко се изтегна, полежа, скочи и рече:

— Довиждане, Шишко, заминавам. Тръгвам вече по градините. Щом е узряло гроздето, сигурно има вече и зелки, и моркови. Много ги обичам. Тях чакам цяла година. На ти ключа от моята къща. Разполагай се там, догдето се завърна през зимата.

Зайчето подскочи и замина. Оттогава Шишко честичко ходеше да си похапва грозде. Една утрин той свари там дядо игумена и калугерите. Те беряха гроздето в кошове, сипваха го в широко дървено корито и го мачкаха. Дядо игумен видя Шишка:

— Какво търсиш тука, Шишко?

— Е, че толкова... дядо игумене... търся гъбички — излъга Шишко и попита, уж че не знае, — ами това какво е?

— Това ли? То се казва грозде. Много е сладко. На хапни!

— Ами защо го мачкате там, дядо, и хабите толкова хубаво нещо? — зачуди се Шишко.

— Не го хабим. Шишко — засмя се дядо игумен, — ами правим лекарство от него. Я ела го опитай.

Той извади чепа, наля и му подаде. Шишко пи и се облиза.

— Много сладко — рече той.

— Не е още готово, но пак е сладко. Като постои така в избата десет-двайсет дни, ще се превърне в истинско лекарство.

Шишко слушаше и си мислеше: „И аз ще си направя лекарство!“

Още до вечерта той издълба голяма кратуна, проби й място за чеп, намести я в Зайковата хралупа, цяла нощ носи грозде, сипва го в нея и го мачка с крака, както правеха калугерите. Оттогава все ходеше да го нагледва. След десет-двайсет дни издълба голяма орехова черупка, подложи я и отвори чепа. Потече нещо червено като кръв. Шишко го изпи до дъно и очите му светнаха.

— Брей, че сладко лекарство! — рече си той. — Я да го опитам още веднъж!

И колкото пиеше, по му се услаждаше. Но след малко сети, че ушите му взеха да шумят и главата му се замая. Той поиска да стане, но политна, блъсна се в стеблото и падна въвн. Скочи пак, затича се към къщичката, като политаше насам-натам и крещеше с все сила. Братята му го видяха. Изплашиха се здравата:

„Полудял е!“ — помислиха те.

А Шишко продължаваше да крещи:

— Какво ме гледате, бре бухали! Да се махате от очите ми, че като грабна една върлина, ще ви пребия всичките...

И наистина той грабна дълъг прът, замахна към тях, но се залюля, падна по очи и от устата му потече нещо червено.

— Брей, кръв повръща — извика Дългобрадко. — Тичай, Смехурко, помогни му!

Докторът приближи, огледа го и поклати глава:

— Кръв е — рече той загрижено, — ала не отбирам от такава тежка болест.

Шишко го чу и повдигна глава:

— Каквоо? Кръв ли! Да се махаш — нищо не разбираш ти!... Не е кръв, докторчо, не е!

Той им разказа какво се е случило, но братята се изплашиха още повече:

— Брей, пил скришно лекарство! Отровил се е... По-скоро да го отведем при дядо игумена, дано му помогне...

Шишко не искаше да отиде при игумена. Най-сетне братята го вързаха и така го отведоха в манастира.

— Дядо игумене, Шишко пил скришом лекарство, полудял и повръща кръв...

Старецът почна да се смее:

— Не бойте се, юнаци! — викна им той. — Нищо му няма. Не е кръв това, ами вино... Напило се е, магарето... Я бре, Пантуфрий — рече той на един калугер. — Донеси по-скоро една кофа студена вода да излекуваме Шишка.

Донесоха вода и поляха Шишка от глава до крака.

— Турете го сега ей там, да поспи и ще оздравее — смееше се добрият старец, — който краде грозде и скритом пие вино, така му се пада!

След час Шишко се пробуди и засрамен, се огледа наоколо.

— Къде съм? — попита той, а Смехурко му се изсмя:

— Не виждаш ли? Доведохме те да попееш на дядо игумена...

Оттогава всички му думаха вече Пиян Шишко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.